

това и поет, създал очарователния образ на Малкия принц. Е. Каранфилов възкликва: „Колко хубаво би било планетите да бъдат населени с такива деца, а не с войнствени марсианци или пък с роботи, изплетени от жици и числа“. Този почти суеверен ужас от роботите, от числата, от сметачните машини, който се проявява и на други места, никак не е в духа на любимия писател и герой на Е. Каранфилов, който така органично се слива със самолета си. Нали и математиката, и роботите са постижения на човешкия дух? Увлечението по модерната техника за Е. Каранфилов е висша проява на еснафщината и това е вярно, когато в техниката се вижда само комфорт. Но тя е и проява на творческите сили на хората. Еснафски е само стремещт към неподвижност, желанието да не се нарушава установеното положение, да почиваш край познати и успокояващи неща.

Всички най-важни, ръководни мисли на Е. Каранфилов са развити главно в първата част на книгата, където са поместени есетата за чуждите литератури. Във втората част, посветена на български произведения, се допълват и доразвиват подхванатите вече идеи. Това е обяснимо. Когато борави със световната литература, Е. Каранфилов има широка възможност да избира точно това, което най-му допада, най-пълно отговаря на неговите мисли. Когато се обръща към българската литература, той взема всичко, което отговаря на темата, за да проследи как е развита тя. Затова есетата от първата част са написани главно в етично-философски и психологичен аспект, докато в тези от втората част Е. Каранфилов отделя много повече внимание за чисто литературната страна на творбите, които разглежда. Разбира се, и в есетата за чуждите автори той не пренебрегва напълно литературния разбор, но за произведението от световен мащаб е много по-трудно да се каже нещо ново. Е. Каранфилов сполучливо е избрал единствения начин да се развият

изцяло оригинални мисли около тях — като се пречупи всичко през личността на критика и възлениения на неговото време. Българските творби обаче все още не са такъв изследван терен. За автор като Ефрем Каранфилов, който обича да се задълбочава, да се вглежда внимателно в нещата, не е трудно да открие неочаквани неща в литературните творби, моменти, отминавани от другите критици. За всеки писател той намира особена позиция, от която го разглежда, за да го покаже в нова светлина. Склонността към психологическо задълбочаване му помага да разкрие по-точно, извън шаблона личността на писател като Йовков например. Интересни хрумвания можем да срещнем у него неведнъж. Едно от тях е идеята да се разгледат образите на войниците, офицерите и подофицерите от военните разкази на Йовков, като се разкрият особени черти на всяка една от тези категории. Оригинален, разкриващ много възможности за изява е замисълът на есето за солунските атентатори и романа „Роби“ на А. Страшимиров. С голям интерес се следи тънкия анализ, който се прави на П. Вежиновата повест „Златан“ — анализ, в който вярното разбиране за тъканта на творбата се съчетава с дълбоко проникване в характера на автора.

Всички есета в книгата естествено не могат да бъдат на едно равнище. Има и такива, които са сложени сякаш за пълнота. Връзката им с цялата книга се крепи само на едно бледо преповтаряне на мислите, развити вече другаде, но такива есета са малко — не повече от две-три. Те в никакъв случай не дават облик на книгата. „Герои и характери“ е една интересна книга както с постиженията в литературните си анализи, тъй и със своето единство, с това, че разкрива една цялостна система от мисли и възгледи, а това винаги може да увлече читателя.

Лидия Велева

С ЛИТЕРАТУРНА ВЕЩИНА И . . . ОБСТОЯТЕЛСТВЕНОСТ

Новата книга на Борис Делчев е посветена изцяло на творчеството на поколението поети, родени между две войни, повечето от тях разгърнали се творчески след Девети септември. Сам по себе си този факт говори, че тя има пряко отношение към жизнените въпроси на съвременната ни литература. Написана с вещина и

аргументация, с интелектуален нерв, книгата чертае творческите физиономии на Веселин Ханчев, Божидар Божилов, Александър Геров, Иван Радоев, Александър Вутимски, Цветан Спасов. Делчев хвърля обилна светлина върху сложната проблематика и противоречивост на тяхната поезия, върху криволичещия творчески и граждански път на главните поети от поколението.

* Борис Делчев. Родени между две войни, Български писател, София, 1963.

Авторът на статията с присъщия му темперамент отстоява своите литературни предпочитания за поети, към чиято артистична съдба проявява постоянен интерес. На повечето от тези творци бе съдено да се сблъскат с една жестока и нечовешка действителност, с тревожното време между двете войни, когато по думите на един от тях: "... Тълпите тътнеха в площадите неумирени. Задухът убиваше. Хората разтваряха, като умиращи, гърдите си за въздух и се бореха отчаяно за живот. Идеше нещо страшно и велико, което никой не познаваше. То само се предчувствувахе, усещаше се във въздуха, така както в непоносим задух лете се очаква бурята, със страх, с надежда, с нетърпение. " Това поколение, въпреки че не отстъпи от своя естетически идеал, плати скъпа дан на собствените си колебания и съмнения, на душевния си смут и неустойчивост. Огненият вятър на революцията обгори голяма част от тях и им помогна да заемат своето място сред певците на новия свят, да се простят с носталгията на блудния, който се е отклонил от поетия път и няма сили да се върне. Затова беше необходимо тогава не само сила, но и смелост, не само желание, но и дързост, необходимо бе да разрушиш предразсъдъците, да сринеш всички прегради, да бъдеш решен на всичко, както митологическият герой, който не се бои от морската буря в Хелеспонт и заради любовта на прекрасната Хера е готов на всичко, дори това да струва живота му.

За Божидар Божилов и Александър Геров Борис Делчев е писал и по-рано, но върху Александър Вутимски за първи път спира вниманието си. Според него, Вутимски е бил не само най-даровитият, но и най-безкористният поет от своето поколение. Обаянието му сред тогавашната литературна младеж, по-голяма част от която съчувствувала на прогресивните идеи, се определя и от нещо друго — от личността на поета. Вутимски е писал стихове не от безделие, не от суета или жажда за безсмъртие, а поради непреодолим вътрешен подтик.

Главата за Вутимски, озаглавена "Цената на измамните блаженства", е събрала като във фокус добрите качества на Делчев критика. Тя прави впечатление и с верните оценки и анализ на поезията на Вутимски, и с изказаните интересни мисли за неговата личност, и с изводите за някои съществени страни от литературното му творчество, и не на последно място — с критическата страст на Делчев.

Вутимски днес оживява чрез спомени на свои приятели и поклонници в частни разговори и литературни спорове, но е малко познат или все още не е стигнал до обикновения читател. "И все пак — пише

авторът — би било неточно да твърдим, че през тези години той е останал между забравените. Поради естеството на своята поезия, която трудно се свързва със задачите на съвременността, той беше по-скоро премълчаван, отколкото забравен. . . . Може да изглежда странно, но не подлежи на никакво съмнение, че този млад човек, който загина рано, преди да се утвърди като творец, и с поезията си, и с личната си съдба дава своето отражение върху не един от живите — и днес ние чувстваваме неговото присъствие в настроенията, в интонацията и в образната мисловност на някои поети от неговото поколение." (стр. 250). Делчев обаче не се задоволява само с декларирането на тази истина. Опрян на нея, той обяснява причините, които обуславят влиянието на Вутимски, стреми се да очертае реалните измерения на неговото литературно дело.

Специално критикът дава изяснение на обратата в духовното развитие на Вутимски, на "неочакваното бягство в самотата". Като припомни някои страни от биографията и душевността на поета и проследява противоречия му път, критикът акцентува на жезнелюбието на Вутимски, на желанието му да бъде близко до хората, да им поверява своите надежди и разочарования. Най-тежката присъда за поета би била бездействието, невъзможността да се осъществява. Но поради някои лични склонности, които вземат превес при онези жестоки условия през войната, Вутимски не намира сили да живее пълноценно, оказва се слаб за противодействие, търси успокоение в средата на артистичната бохема и алкохола.

Критикът има заслугата, че успява да ни внуши неповторимия образ на страдалец, който жадува за действие, стреми се към динамично, смислено съществуване, а е принуден да приема вместо истинския живот само проекцията на този живот и света на илюзорността. Делчев не разхубавява противоречивия портрет на Вутимски, но той вижда драматичното и дори трагичното начало в слабостите и „в паденията“ на поета. Критикът отхвърля едностранчивите и прибързани оценки, почитавайки върху недостатъчно познаване на фактите от „втрешната“ биография на твореца. Според него Вутимски направил опит да се оттегли в един свят на приказност и да се отдалечи от прогресивните настроения на своята ранна младост. Обаче бягството от живота върху кораба на безутешния трагизъм и поетическите приумици се оказа самоизмама. След всеки унес и сън в дебрите на алогичното поетът се озоваваше ненадейно пак сред суровата действителност и порочите на един покварен свят. Колкото повече търсеше успокоение в „благовидната“ аб-

стракция, толкова по-често се сблъскваше с конкретното от заобикалящата го про-
клетка действителност.

Стремежът на Делчев да осветлява глав-
ните черти на разглежданите поети в не-
делима връзка както с обществените усло-
вия, така и с фактите от личния духовен
строеж, личи и в статията за Александър
Геров. Тук Делчев обръща внимание на
други важни прояви и особености в твор-
ческия облик на поколението, родено и
израснало между двете войни.

Още в началото критикът насочва вни-
манието ни към единодушното мнение
на много ценители на поета за две основни
слабости на поезията му: за някои упа-
дъчни настроения в нея и за слабата и
стихотворна форма. Тези ценители обя-
сняват настроението на Геров с липсата
на ясна и ярка перспектива за бъдещето,
а формата — с обикновена немарливост
към изразните средства. Тези констатаци-
и карат критика да провери внима-
телно тяхната истинност. Вярно е, че в
поезията на Геров се чувствава особена
трагична болка, тиха бликаща скръб.
Но тази болка и скръб съжителствуват с
възторг и вяра, с непринудена човешка
радост. Делчев показва, че сполуките и
несполуките в творчеството на поета имат
индивидуални, но и дълбоко обществени
корени. Те не могат да се обяснят просто
с наличието на „идейни слабости“ в по-
езията на Геров. Критикът смята, че по-
добен извод не произтича от логиката на
литературното изследване. Тук са налице
по-сложни състояния на творческа душев-
ност, които не могат да се поберат в схе-
матичните мерки на една елементарна
оценка.

Ранните стихотворения на Александър
Геров, разбира се, с известни уговорки,
носеха сигурните белези на едно поетично
дарование, което страда от болките на
своя народ и копнее по утрешния ден.
Първата му стихосбирка „Ние — хората“
разкрива една противоречивост в настро-
ението, характерна за цялото поколение на
поета. По-късното участие на Геров в
списание „Златорог“ затвърди еволю-
цията му към литература на умората и без-
идейността. Верен на историческия под-
ход към литературните явления, Делчев
търси причините за душевните сътресе-
ния и емоционалната неустойчивост на
поета в тежките обществени условия, на-
стъпили у нас през годините на Втората
световна война. По-сетните положителни
промени в творчеството на Геров (засил-
ване на оптимизма и достигане на по-го-
ляма яснота във виждането), които са
демонстрирани най-ясно в стихосбирката
„Най-хубавото“, критикът отдава също на
обективни фактори — победата на социа-

листическите сили и новата духовна атмо-
сфера у нас.

Най-сигурната гаранция за навлизане
в творческия свят на един автор е кон-
кретният, гъвкав и многостранен подход,
убедителното изяснение и анализ на неговите
творчески прояви, тяхната естетиче-
ска неповторимост. Делчев притежава
такъв „ключ“ за проникване в „светая
светих“ на поезията. Той проникателно е
доловил индивидуално неповторимото у
Геров и затова основателно охарактери-
зира неговата поезия като съвременно
творчество, носещо вълненията и устрема
на новите хора, но и просмукано с особена
трагика. Тази трагика не поставя поета
пред безизходност, не помрачава оптимиз-
ма, а само му придава по-голяма вгъл-
беност. Стихотворенията на Геров никога
не се превръщат в илюстрации на идеи.
Те са органически изживени емоционални
плодове на творческо „облекчаване“,
на своеобразно освобождение от морален
натиск и душевно напрежение. Поезията
на Геров е добро потвърждение на мисълта,
та, че е невъзможно да се пише за неща,
които не са лично почувствувани и из-
живени, не са непосредствено, дълбоко
изстрадани от поета.

Способността на Делчев да намира фи-
зиономичното в изкуството на един твор-
ец проличава и в статията „Роамантика
и жизнена правда“, посветена на Иван
Радоев. Това, което Делчев твърди за
ранните стихове на Радоев, е до голяма
степен характерно изобщо за поета. Става
дума за импресиивно-романтичното начало
в неговите стихове. Ще цитирам това място,
защото то илюстрира най-добре мис-
ълта ми: „Такъв поет, както е известно,
повече от другите е свързан непосред-
ствено с изживяното и твори обикновено
в една атмосфера на емоционална припов-
дигнатост, която се подклажда и поддър-
жа изключително от непрестанния допир
с действителността. Повече от другите
той излиза от личните впечатления — от
тях черпи идеи, образи и вдъхновение“.
(стр. 185).

Струва ми се, че характеристиката за
романтичната природа на Радоев е спра-
ведлива и убедителна, защото той е от
онези „чисти лирици“, които предпочитат
повече да се саморазкриват, отколкото
да изобразяват, да рисуват. Оттук Борис
Делчев изгражда своята хипотеза за
Радоев като поет — много по-сигурен и
непредумишлен в лириката, отколкото в
своите епични опити. И все пак, мисля,
че Радоев понякога се стреми не само
да постига поетическо настроение, но и
да се съсредоточава и живява в чужда
душевност. Добро доказателство за това
представляват драматичните опити на по-
ета, някои от които са сполучливи.

Както в статията за Радоев, така и в други статии се налага една характерна особеност в критическия метод на Делчев. Критикът се увлича в анализи и дори в обстоятелствени обяснения на отделни художествени факти, за да ги подчини на една по-обща идея за творческия път на разглеждания поет. Делчев понякога е дори дребнав-педантичен в конкретната, нагледна дисекция на творбите, но неговата цел винаги е да стигне до по-общи изводи и заключения за литературния процес. По начало това е достойнство на неговите статии. Така например, като коментира една особеност в авторския почерк на Радоев, той отбелязва, че художникът, който разчита само на непосредственото, е по-близо до живота, лесно се обновява и притежава по-свежи и емоционални възприятия. Обаче Делчев сочи бедата, срещу която не е застрахован такъв художник. Стихията на непосредственото, на която творецът се уповава, крие опасност, подобно на всички други стихии. „... Такъв художник доброволно се отказва от ролята на кормчия в своята работа и най-често се поставя в зависимост от личните си впечатления“ — пише Делчев.

Очевидно в подобни случаи критикът е не само ценител на „изящното“, но изпълнява известна „педагогическа роля“ в добрия смисъл на думата. В достойнствата на твореца той открива и началото на известни слабости и отклонения, домогва се до диалектичката противоречивост на художествените явления. За него ентузиазмът на критическото възприятие не изключва и моменти на критическа резервираност, дори към проявите на талантлив поет. В този смисъл Делчев дава интересна преценка на таланта на Божидар Божилов, по повод сборника „Лирика“. В стремежа си да разшири тематичния обхват на своята поезия, Божилов понякога отслабва вниманието си към някои проблеми на съвременността. Той е поет, който е събуждал повече очаквания, но и повече тревоги от своите връстници. Делчев утвърждава неговите постижения, плодовете на неговата зрялост, събрани в „Лирика“, но той не забравя да сподели и опасенията си от това „многоотемие“, което накърнява поетичната дълбочина у Божилов.

В своята аргументация критикът иска да бъде убедителен и затова понякога разсъждава много обстоятелствено. В такива моменти живото критическо възприятие отстъпва на дълги „пледоарии“ в полза на едно отстоявано гледище и една поддръжана теза. Тогава Делчев неволно започва да се отдалечава на големи разстояния от своя обект и забравя, че от прекалено педантичните доводи и

съображения тълкуването на поезията може да пострада. Тази слабост личи особено силно в статията за Веселин Ханчев.

С безспорна добросъвестност, но прекалено разсъдъчно, Делчев разглежда подробно отделните творчески прояви на Ханчев. Той правилно преценява книгите „Избрани стихове“ и „Стихове в паласките“ като литературни прояви, в които сполуките граничат с много несполуки. В повечето стихотворения от „Стихове в паласките“ например авторът не може да достигне до необходимото поетическо обобщение и спира при тривиалното описателство. Вместо да внуши неусетно своята мисъл на читателя, той я илюстрира литературно. Но критикът пренебрегва чувството за мярка при анализа на ранните прояви на Ханчев в периода около участието му във в. „Литературен глас“. Вместо да ни поднесе синтетично няколко свои главни изводи от анализа на едно още юношеско творчество, той ни прави свидетели на всички лъкатушения на своята мисъл при проучването на ранния Ханчев. Авторът не е създал да се разтовари от баласта на една излишна аргументация и с това е обременил очерка си във вреда и на поета и на себе си.

Основателно като връх в досегашното творчество на Ханчев Делчев сочи книгата „Лирика“, която издига нейния автор до безспорните първи имена на съвременната българска поезия. „... Когато военната тема беше изчерпана и догматическите изисквания загубиха своята принудителна сила, той не само прогледна, за да види някои „слънца от станиол“, които беше взел за истински светили, не само осъди своите „големи робства“ пред малки хора, но заедно с това, без да се отклони от поета посоча, изостави еднолинейната социологическа схема, която дълго време беше ползвал като универсален компас...“ (стр. 87). Както виждаме, Делчев представя верно развитието на поета, разширяването на творческата му амплитуда и гражданска етика. Но той ненужно раздува пакостното влияние на догматизма, който през годините на култа не пощади нито една област на духовното творчество. „Оказа се — пише критикът, — че основната беда се дължеше не на една непоправима творческа слабост, която условията не биха могли да отстранят, а на нещо друго — на недостатъчна съпротива срещу догматизма...“ (стр. 75). Но тогава, щом поетът се е оказал недостатъчно издръжлив спрямо култовските изпитания и се е отказал от собствения си старт напред, увлечен в породената от догматизма опасна инерция, защо да прекаляваме с обвиненията си срещу времето и сякаш да оправдаваме поета?

Особен характер има в книгата статията за Цветан Спасов, която е писана и най-отдавна. В нея Делчев е потърсил вътрешната връзка между личност и творчество, поставил си за задача да изследва малкото по-обем творчество на Цветан Спасов, да обобщи най-драматичните моменти и факти от житейската му и творческа биография. Делчев акцентува мъжественния оптимизъм на Спасов, характерен за неговото поведение и поезия. Изостреният критичен усет го кара да отбележи, че стиховете на поета носят греховете на незрелостта. Авторът не притежава необходимата мощ за художествено изображение, не успява да превърне възникналия образ в завършена творба. Затова Делчев нарича стиховете му „отзвuci от недоизпята песен“. Неговата статия за Цветан Спасов е сполучлив портрет на поета, който загина, без да дочака победата, споделил героичната съдба на много други борци.

Общото впечатление от новата книга на Борис Делчев е положително. Критикът пристъпва към материала внимателно, обсъдно, без опростителство, с литературна вешина. Но във връзка с това му качество се забелязва и една склонност в посока на изобилюето от доводи и аргументи за обор-

ване или пък потвърждение на дадена теза. В такива случаи критикът става прекалено сух и разсъдъчен, словоохотлив до маниерност. Емоционалното му, възбуждане и страст се загубват сред сложните плетеници на речта, в близки потоци от думи. Например на стр. 56 четем: „Не вярвам да смутя някого, ако кажа, че лирическата поезия се отличава от другите словесни изкуства не толкова по своя стихотворен строеж, наложен от изискванията на една прозодия, която еволюира и днес, е по-малко тиранична от вчера, колкото по един друг белег...“ и т. н. Подобни постройки на фразата напомнят по-скоро на юридическо изложение, отколкото на жива реч.

Към книгата на Делчев могат да се предявят редица изисквания, да се посочат още слабости. Но тя като цяло ни представя един оригинален автор. „Родени между две войни“ е ценна като изследване на творчеството на едно интересно поколение поети, което заема своето място не само в литературната ни история, но участва активно в живия развой на нашата съвременна поезия.

Лилия Кирова

СЪДЪРЖАНИЕ

на VIII годишнина на сп. „Литературна мисъл“ — 1964 г.

УВОДНИ СТАТИИ

— Знаменосец на ленинските идеи, II, 3.

— Година на идеологическа възкителност и принципност, III, 3.

Божков Стойко — От височините на двадесетилетието, IV, 3.

Живков Тодор — Литературата и изкуството — кръвно свързани с живота и борбите на народа. Приветствено слово на приема по случай 50-годишнината от основаването на Съюза на българските писатели, произнесено на 19 ноември 1963 г., II, 9.

СТАТИИ

Авджиев Желю — Кирил Христов — певец на любовта и на природата, VI, 35.

Аврамов Димитър — Индивидуализмът в модерното изкуство, III, 34.

Ангелов Валентин — Изразяване-отразяване, VI, 60.

Баева Соня — Някои моменти от развитието на южнославянските литератури и творчеството на Петко Р. Славейков, III, 88.

Божков Стойко — Поет — борец за човешко щастие, III, 80.

Васев Славчо — Векове за десетилетия, IV, 18.

Генов Кръстьо — Многообразие на художественото обобщение в поезията на Христо Смирненски, V, 67.

Георгиев Емил — Поезията на Райко Жинзифов, II, 79.

Георгиев Никола — Точните методи на естетиката в историческа и съвременна оценка, I, 73.

Грашева Лиляна — Към въпроса за творческия облик на старобългарския писател, V, 45.

Димов Георги — Алеко Константинов и българската литературна

критика, II, 61; Димитър Благоев Борец срещу идеалистическо-формалистическата естетика и критика, III, 67.

Добрев Чавдар — Аспекти от историята на българската драма, V, 32.

Жечев Тончо — Емилиян Станев. Наблюдения върху формиране на поетиката му, I, 3.

Зарев Пантелей — Никола Вапцаров. Светоусещане и поетика, III, 8.

Илиев Стоян — Поети и поетизатори, V, 3.

Каранфилов Ефрем — Солунските атентатори и романът „Роби“ на Антон Страшимиров, II, 45.

Каролев Стоян — Талант и творчество, I, 3.

Конев Илия — Христо Ботев през революционната 1876 година, VI, 89.

Ликова Розалия — Константин Константинов, VI, 73.

Нонев Богомил — По проблеми на литературния превод, IV, 125.

Паси Исак — Разумът на безумието или Дон Кихот, I, 54.

Панова Искра — Методи и проблеми, VI, 3.

Славов Атанас — Мястото на ритма в стиховата реч, V, 89.

Стефанов Васил — Конфликтът в съвременната драма, I, 149.

Цанева Милена — Вазовите „Чичовци“, II, 22.

— Разговор за белетристиката: Андрей Гуляшки, Георги Марков, Милчо Радев, IV, 29.

Профили от двадесетилетието

Георгиев Любен — Стефан Дичев, IV, 105.

Каракашев Владимир — Камен Зидаров, IV, 118.

Каранфилов Ефрем — Андрей Гуляшки, IV, 79.

Марков Георги — Павел Матев, IV, 47.
Молов Яко — Димитър Димов, IV, 55.
Николов Минко — Пеню Пенев, IV, 37.
Цветков Лазар — Камен Калчев, IV, 91.

По проблеми на Петия международен конгрес на славистите

Германов Георги — Някои въпроси на руската литература, II, 131.
Грашева Лиляна — Принос в изучаване на средновековните славянски литератури, I, 98.
Лекков Дочо — Литературни влияния и национална самобитност, II, 122.
Ничев Боян — По някои въпроси на реализма, I, 88.

400 години от рождението на Уилям Шекспир

Тенев Любомир — Хамлет, II, 98.

150 години от рождението на М. Ю. Лермонтов

Бочева Милка — Лермонтов и Вазов, VI, 119.
Дудевски Христо — Идеино-художественото формиране на Лермонтов, VI, 111.

Георги Караславов на 60 години

Зарев Пантелей — Крупен художник-реалист, I, 83.

СПОМЕНИ

Делчев Борис — Срещи и разговори с Георги Райчев, V, 102.
Жечев Георги — Георги Шейтанов, VI, 101.
Минев Димо — Събрани спомени за Г. П. Стаматов, V, 118.

Из литературния живот в чужбина

Битев Жак — Поезията на Раул Гонзалес Туньон, VI, 127.
Георгиев Никола — С. Т. Колридж като литературен теоретик и критик, V, 174.
Дончев Николай — Френските литературни награди за 1963 година, I, 116; За положението на критиката, III, 111.
Кръстева Юлия — Антироманът, I, 106.
Мнячко Ладислав — Отворено писмо до Ролф Хохут, VI, 132.

Савов Ганчо — Традиция и съвременност (Днешната словенска поезия и проза), V, 128.

Българската литература в чужбина

Дончев Николай — Българската литература в западните страни, IV, 174.
Попов Михаил — Българската белетристика в някои социалистически страни, IV, 170.
Трайков Веселин — Българската литература в Съветския съюз за 20 години, IV, 163.

НАУЧНИ СЪОБЩЕНИЯ, ДОКУМЕНТИ И СПОМЕНИ

Авджиев Желю — Септември 1923 в прогресивния югославски печат, III, 127.
Ангелов Боню Ст. — Българско стихотворение от 1733 година, II, 141.
Делчев Борис — Срещи с Николай Лилив, II, 147.
Колевски Васил — Рицар на революцията, VI, 137.
Минев Димо — Из живота на Петко Р. Славейков в Цариград и Одрин, II, 144.
Николов Г. Никола — Разказът „Лепо“ и художественото майсторство на Елин Пелин, V, 139.
Пенков Н. Д. — Непубликувани писма на Антон Страшимиров, I, 121.
Таринска Стефана — Установяването и издаването на Ботевото литературно наследство, III, 118.
Тихова Надежда — Материали около театралната дейност на Гео Милев в Народния театър, V, 146.

ПРЕГЛЕД

Ангелов Боню Ст. — Съветско изследване за Паисий Хилендарски, III, 149; Българско издание на Манасиевата хроника, V, 158.
Арнаудов Михаил — „Съвременници на Паисий“, V, 154.
Бояджиев Иванка — „Душите се спасяват“, II, 159.
Вълчев Георги; Цветков Лазар — Чапек през погледа на съвременника-марксист, I, 144.
Велева Лидия — Книга за героизма в живота и в литературата, VI, 150.
Добрев Чавдар — „РЛФ“ .Борец за партийна литература, III, 143.
Кирова Лилия — С литературна вещина и... обстоятелственост, VI, 153.

Л е к о в Дочо — Любен Каравелов през погледа на един съветски изследовател, III, 154.

М е ч е в Константин — Текстологията — основа на литературната история, II, 167.

М и н к о в а Лиляна — „Тарас Шевченко и българската литература“, I, 139.

Н и к о л о в Минко — Един романист в движение, VI, 141.

С а в о в Ганчо — Около проблемите на един литературно-исторически труд, II, 163.

Ц в е т а н о в а Елена — Научните публикации на сътрудниците на Института за литература, IV, 184.

Ц в е т к о в Иван — Изследване за драматургията на Лермонтов, V, 151; Еволюцията на критика, VI, 144.

Ц о н е в Светозар — Образът на поета, I, 134.

Хроника

В е л и н о в а Ели — България и Петият международен конгрес на славистите, I, 147.

В ъ л ч е в Георги — „Славистична олимпиада“, I, 149.

— Годишно-отчетното събрание на Института за литература, I, 150.

К н и г о п и с, II, 172.

Адреси — на редакцията: сп. Литературна мисъл, бул. Витоша 39, София Ц, тел. 8-42-89
на администрацията: Изд. на Българската академия на науките, ул. Сердика 4, София

Абонаменти се внасят във всички пощенски станции или по с/ка № 96Т/115 БНБ —

Софийски градски клон

Годишен абонамент — 2.60 лева

Поръчка № 387
Тираж 4 500

Формат 71/120/28

Дадена за печат на 1. XI. 1964 г.
Печатни коли 10

„Литературна мисъл“ е единственото литературоведческо списание в България, което се ползува с широка популярност сред нашата културна общественост. На страниците на списанието се обсъждат най-актуалните въпроси на съвременната българска литература и на литературното наследство, разискват се и се осветляват кардиналните проблеми на марксистко-ленинската естетика. Прави се преглед на най-значителните литературни събития у нас и в чужбина. Полагат се усилия за развитието и укрепването на литературната критика, теория и история. Специално се насърчава разнообразието на литературно-критическите жанрове.

Във всяка книжка се поместват статии, разработващи най-парливите въпроси на борбата срещу буржоазната естетика и идеология; статии за съвременната литература и литературното наследство, като се поддържат рубриките „Проблеми на съвременната литература“, „Из литературния живот в чужбина“, „Научни съобщения, документа и спомени“, „Преглед“, „Хроника“.

През следващата 1965 г. на страниците на списанието ще бъдат поместени редица нови изследвания и статии върху: традицията и новаторството в литературата, положителният герой в българската белетристика, проблеми на съвременната българска поезия, на съвременния киносценарий, българската литература през 80-те години, литературни портрети на наши и чужди писатели, рецензии, информации за литературния живот в чужбина и т. н.

Годишен абонамент 2.60 лв

От редакцията

S O M M A I R E

Iskra Panova — Méthodes et problèmes	3
Géliou Avdjiev — Kiril Christov, poète de l'amour et de la nature	35
Valentin Anghélov — Exprimer et refléter	60
Rosalia Likova — Constantin Constantinov	74
Ilya Konev — Botev pendant l'année révolutionnaire 1876	89

Souvenirs

Ghéorghi Getchev — Ghéorghi Ghéïtanov	101
---------------------------------------	-----

150 ans de la naissance de M. I. Lermontov

Christo Doudevski — La formation idéologique et poétique de Lermontov	111
Milka Botcheva — Lermontov dans les traductions de Vazov	119

A travers la vie littéraire à l'étranger

Jacques Bitev — La poésie de Raul Gonzales Tufion	127
Ladislav Mnacko — Lettre ouverte à Rolf Hochhutt	132

COMMUNICATIONS ET DOCUMENTS

Vassil Kolevski — Le chevalier de la Révolution	137
---	-----

REVUE

Minko Nikolov — Le chemin d'un romancier	141
Ivan Tzvetkov — L'évolution du critique	144
Lydia Véleva — Un ouvrage sur l'héroïsme dans la vie et dans la littérature	150
Lilia Kirova — Avec expérience littéraire et ... trop de détails	153
Sommaire de la VIII-e année de la Revue „La Pensée littéraire“	158